Creații

- ISTORIOGRAFIE
- Martiriul Sfintei Simfora și al celor șapte fii ai ei
- Epistola către Aristide
- Epistola către Origen
- Evenimente care au avut loc în Persia în timpul întrupării Domnului nostru Iisus Hristos

ISTORIOGRAFIE

1

DESPRE CRONOLOGIA SACRĂ

EGIPTIENI ȘI HALDEENI

Într-adevăr, egiptenii, mândri de originea lor străveche, cu ajutorul astrologilor, și-au alcătuit propriul calendar, împărțind timpul în cicluri. Cei care își câștigaseră reputația de a fi înțelepți în această materie, au învățat să calculeze după anii lunari [1] și, fiind nu mai puțin înclinați decât alții să creadă în legende și mituri, cred că poporul lor a apărut cu opt sau chiar nouă mii de ani înainte de domnia lui Solon (acest lucru este menționat chiar și de Platon).

Dar de ce să vorbim despre asta? Sau despre fenicieni, care credeau că au treizeci de mii de ani? Sau despre caldeeni, care credeau în mod naiv că au patru sute optzeci de mii? La urma urmei, evreii, care își urmăresc originile până la Avraam, sunt mult mai modești și cred că au apărut cu cinci mii și jumătate de ani în urmă, înainte ca Cuvântul Mântuirii să vină în lume; acest lucru s-a întâmplat deja în timpul domniei Cezarilor.

2

Când oamenii s-au înmulțit pe pământ, este scris că îngerii au început să vină la fiicele oamenilor. În unele manuscrise, în loc de „îngeri”, am găsit „fii ai lui Dumnezeu”. În opinia mea, aici, fiii lui Dumnezeu se referă la urmașii lui Set, care au fost numiți astfel pentru dreptatea lor, precum și la toți patriarhii care au provenit din ei, până la Însuși Mântuitorul. Descendenții lui Cain sunt numiți „fii ai oamenilor” (în acest caz, „fiice”), căci nu era nimic divin în ei - erau răi și s-au răzvrătit împotriva supremației lui Dumnezeu.

Dacă traducerea preferată este „îngeri”, atunci cel mai probabil este vorba despre vrăjitorii și vrăjitorii care le-au povestit femeilor obișnuite despre structura cerurilor și a stelelor. De la acești vrăjitori, femeile, cu ajutorul magiei lor negre, au putut concepe giganți care au umplut pământul cu răutate și fărădelegi, până când Dumnezeu a decis să trimită un potop pentru a pedepsi omenirea păcătoasă.

3

Așadar, Adam l-a născut pe Set când acesta avea 230 de ani. [2] După aceea, a trăit încă 700 de ani și a murit. Aceasta a fost a doua sa moarte, fizică, după prima, spirituală.

Set a trăit 205 ani și l-a născut pe Enos. Astfel, de la crearea lui Adam până la nașterea lui Enos, au trecut 435 de ani.

Enos, la 190 de ani, îl naște pe Cainan.

Cainan, la 190 de ani, îl naște pe Mahalalel.

La vârsta de 165 de ani, Mahalalel îl naște pe Iared.

Iared îl născ pe Enoh la 162 de ani, iar Enoh îl născ pe Metusala la 165 de ani. Enoh trăiește apoi încă 200 de ani până când Dumnezeu îl ia pentru dreptatea sa.

Metusala îl naște pe Lameh la vârsta de 187 de ani.

Lameh îl naște pe Noe la vârsta de 188 de ani.

4

DESPRE POTOV

Dumnezeu a hotărât să trimită un potop pe pământ pentru a distruge rasa umană, după ce spusese anterior că oamenii ar trebui să trăiască 120 de ani. Pentru a clarifica orice neînțelegere, voi spune imediat că nu este vorba despre durata maximă a vieții umane (la urma urmei, atât înainte, cât și după aceasta, au existat oameni care au trăit mult mai mult de 120 de ani). Ceea ce se înțelege aici este că întreaga rasă umană mai avea doar 100 de ani de trăit înainte de potop (iar Dumnezeu a indicat 120 de ani, deoarece păcătoșii care L-au mâniat atât de mult pe Dumnezeu aveau deja cel puțin douăzeci de ani la acea vreme). Dar și Noe era pe pământ, care L-a mulțumit pe Dumnezeu cu dreptatea sa. Pentru aceasta, Dumnezeu l-a învățat cum să construiască o arcă pentru a se

salva în timpul potopului. Când arca a fost terminată, Noe însuși, soția sa și fiii săi cu soțiile lor, precum și întâii născuți din fiecare fel de animal, au intrat în ea, pentru ca și ei să poată continua să existe. Apoi Noe avea 600 de ani și apoi a început potopul. Apoi, când apa a început să se stingă, arca a eșuat în Munții Ararat, care, din câte știm, se află în Partia. Totuși, unii spun că acești munți se aflau în Frigia. Am fost acolo și tot acolo. Apa a acoperit pământul încă un an, după care uscatul s-a uscat și a devenit locuibil. Apoi, toți locuitorii arcei au ieșit în același fel, câte două (deși nu în aceeași ordine în care au intrat, ci așa cum erau), și au fost binecuvântați de Dumnezeu. Din toate acestea putem trage ceva util pentru noi înșine.

5

Când a început potopul, Noe avea 600 de ani. Astfel, de la Adam până la potop, au trecut 2262 de ani.

6

După potop, Sem, fiul lui Noe, a născut pe Arpaxad.

Arfaxad l-a născut pe Salah la vârsta de 135 de ani (anul era atunci 2397).

Salah, la vârsta de 130 de ani, l-a născut pe Eber (2527).

Eber, la vârsta de 134 de ani, îl naște pe Peleg (2661), iar Peleg a fost numit așa deoarece în zilele lui pământul a fost împărțit.

La 130 de ani, Peleg îl naște pe Reu, după care acesta trăiește încă 209 ani și moare.

7

În 3277, Avraam intră în Țara Promisă (Canaan).

8

DESPRE AVRAAM

Din acel moment, el și cei care l-au urmat au fost numiți evrei, deoarece cuvântul „evreu” nu provine de la Eber, ci de la cuvântul „cealaltă parte” și îi desemnează pe cei care au trecut pe celălalt mal al Eufratului, plecând spre Canaan împreună cu Avraam. Așadar, de la potop și Noe până la sosirea lui Avraam în țara Canaanului, au trecut 1015 ani. De la Adam la Avraam, au trecut 3277 de ani și 20 de generații.

9

DESPRE AVRAAM ȘI LOT

Când țara Canaanului a suferit din cauza foametei, Avraam s-a dus în Egipt. Soția sa, Sara, era foarte frumoasă, iar Avraam se temea că ar putea fi ucis din cauza frumuseții soției sale. Așa că a dat-o de soție surorii sale. Faraonului (așa își numesc egiptenii regii) i-a plăcut Sara și a luat-o de soție. Pentru aceasta, Dumnezeu l-a pedepsit. Apoi i-a lăsat pe Sara și pe Avraam să plece, dându-le multe bogății. În Canaan, păstorii lui Avraam au început să se certe cu păstorii lui Lot și, prin acord reciproc, Avraam și Lot s-au despărțit. Lot a decis să se stabilească în Sodoma din cauza frumuseții și fertilității acelui loc (și existau doar cinci orașe acolo - Sodoma, Gomora, Adma, Seboim și Țoar, fiecare cu propriul rege). Patru regi sirieni au pornit război împotriva lor, conduși de regele elamit Hodolomor. [3] Bătălia a avut loc lângă țărmurile Mării Sărate, care se numește acum Marea Moartă. Am fost la această mare și am văzut lucrurile uimitoare care se întâmplă acolo. Niciun animal sau plantă nu poate trăi în apele acestei mări. Cadavrele se scufundă repede în această apă, dar creaturile vii rămân ușor la suprafață, fiindu-le greu chiar și să se scufunde sub apă. Dacă pui o torță aprinsă la suprafața mării, aceasta nu se va scufunda și va pluti și va arde. Dar dacă focul se stinge, torța se va scufunda imediat la fund. Există surse de bitum pe țărmurile mării, și acolo se poate găsi și sare și alaun. Sarea de acolo nu este ca sarea obișnuită - este transparentă și are un gust înțepător. Când se găsește, este de obicei acoperită cu un strat gros de funingine. Apa din această mare poate fi folosită în scopuri medicinale. Marea se usucă treptat, iar dacă Iordanul nu ar curge în ea, s-ar usca mult mai repede. Există încă multe plante de balsam acolo, dar se spune că Dumnezeu a devastat acele locuri, transformându-le într-un deșert din cauza răutății popoarelor care locuiau acolo.

10

DESPRE PATRIARHUL IACOB

În Edessa exista un cort care a aparținut odată lui Iacob. Acesta a fost ars de fulger în timpul unei furtuni în timpul domniei împăratului Antoninus.

Iacov, mânios pe ceea ce făcuseră fiii săi, Simeon și Levi, în Sihem împotriva locuitorilor acelei țări, a îngropat statuile zeilor care erau cu el lângă o stâncă, sub un stejar minunat [4] (care este considerat și astăzi sacru de locuitorii acelui loc - în memoria patriarhilor) și s-a dus la Betel. Tot în jurul acelui stejar - exista acolo un altar pe care localnicii aduceau jertfe și, deși stejarul părea a fi ars, a rămas în picioare mulți ani. Se spune că acest stejar este toiagul unuia dintre îngerii care au venit la Avraam, s-a înfipt în pământ și a prins rădăcini.

11

De la Adam până la moartea lui Iosif, conform cărților evreiești, au trecut 23 de generații și 3563 de ani.

12

Din aceasta este evident că Ogygus, [5] care a fost salvat în timpul primului potop, a trăit cam în aceeași perioadă în care evreii au părăsit Egiptul împreună cu Moise.

După potop, Atica era în ruine, iar locuitorii ei nu au avut rege timp de 189 de ani, până la domnia lui Cecrops. [6] Filochorus [7] subliniază însă că Ogygus sau succesorul lui Ogygus, Acteus (oricare ar fi fost numele său, deoarece diferite surse dau nume diferite) este un personaj fictiv și nu a existat niciodată.

De la Ogyg la Cirus (precum și de la Moise la Cirus, întrucât au trăit în aceeași perioadă) au trecut 1237 de ani.

13

Nu există informații fiabile despre greci înainte de Jocurile Olimpice. Toate poveștile despre perioadele anterioare sunt vagi și contradictorii. Jocurile Olimpice și evenimentele care le-au urmat au fost descrise suficient de detaliat de mulți istorici greci (grecii împart de obicei istoria nu în epoci lungi, ci în perioade scurte de patru ani). Prin urmare, voi analiza pe scurt cele mai semnificative și plauzibile mituri referitoare la perioada de dinaintea Jocurilor Olimpice. În ceea ce privește evenimentele care au avut loc după primele jocuri, voi compara evenimentele din istoria evreiască și greacă în funcție de momentul în care au avut loc, acordând mai multă atenție istoriei evreilor și atingând grecii doar în măsura în care. Cu alte cuvinte, voi descrie evenimentele din istoria evreiască și, vorbind despre fiecare eveniment, voi indica ce evenimente din istoria greacă sau persană se întâmplau în acea perioadă. Datorită acestui fapt, sper, voi putea face ceea ce vreau.

Cel mai faimos dezastru la care a fost supus poporul evreu a fost captivitatea babiloniană, care a avut loc în timpul domniei regelui Nebucadnețar și a durat, așa cum a prezis profetul evreu Ieremia, 70 de ani. Mai mult, istoricul babilonian Berossus vorbește despre Nebucadnețar. La 70 de ani după Nebucadnețar, Cirus a devenit rege persan. Conform informațiilor oferite în biblioteca lui Diodor și în istoria lui Sallus și Castor, precum și din Polibiu și Flegon și alții, cele 55-e Jocuri Olimpice au avut loc în acea perioadă. Cirus, în primul an al domniei sale (anul celei de-a 55-a Olimpiade), a contribuit la renașterea parțială a statului

evreu cu ajutorul lui Zorobabel și al lui Isus, fiul lui Iosedec. Atunci trecuseră 70 de ani de la captivitatea evreilor (conform istoricului evreu Ezra, începutul domniei lui Cirus și întoarcerea evreilor din captivitate coincid), iar Jocurile Olimpice au avut loc în acea perioadă. Această congruență între evenimentele istoriei evreiești și restul lumii continuă până în zilele noastre. În restul lucrării noastre vom examina restul poveștii.

Dacă în Atica se păstrau cronici mai devreme, atunci de la Ogygus, considerat de ei locuitor nativ al acelor ținuturi (pe atunci a avut loc primul potop, iar Phoroneus domnea peste argivi, așa cum indică Akyusilaus), și până la primele Jocuri Olimpice, au trecut 1020 de ani. Această dată coincide cu cea pe care am citat-o mai sus. Aceste evenimente au fost consemnate de istoricii atenieni Ellanius și Phytochorus, care au descris istoria Aticii, precum și de Castor și Sallus, istorici ai Siriei, și de asemenea de Diodorus, care a descris propria istorie a lumii. Alexandru Polyhistor scrie despre acest lucru, la fel ca și contemporanii noștri și, într-adevăr, toți istoricii Aticii. Tot ce s-a întâmplat în acești 1020 de ani voi indica când va veni momentul.

Conform acestor scrieri, putem afirma că Ogygus, după care a fost numit primul potop și care a fost salvat în timp ce mulți au pierit, a trăit în același timp cu Moise, odată cu care evreii au părăsit Egiptul. Am stabilit acest lucru în felul următor. După cum am indicat deja, de la Ogygus până la primele Jocuri Olimpice au trecut 1020 de ani (vom demonstra acest lucru puțin mai târziu). De la primele Jocuri Olimpice până la al 55-lea, au trecut 217 ani. Astfel, de la domnia lui Ogygus până la domnia lui Cirus, au trecut 1237 de ani. Examinând evenimentele istoriei evreiești, constatăm că de la sfârșitul captivității babiloniene până la Moise, au trecut tot 1237 de ani. Astfel, de la exodul Israelului din Egipt până la a 55-a ediție a Jocurilor Olimpice, a trecut același timp ca și din momentul în care Ogygus a fondat Eleusis. Și avem un alt punct de referință atunci când studiem analele și cronologia atică.

Așadar, ne-am uitat la perioada dinaintea domniei lui Ogig. În această perioadă, Moise a părăsit Egiptul. De la Exodul din Egipt până la Exodul din Babilon, au trecut 1237 de ani. Acum vom demonstra acest lucru. După ce a preluat conducerea poporului Israel, Moise a trăit încă 40 de ani. Isus Navin, care i-a condus pe evrei după Moise, a condus poporul timp de 25 de ani, după care a numit judecători în locul său, care au domnit timp de 30 de ani. Apoi a venit perioada judecătorilor, care a durat 490 de ani și este descrisă în Cartea Judecătorilor evreiești. Marii preoți Eli și Samuel au fost judecători timp de 90 de ani. După aceasta, evreii au ales un rege, iar monarhia lor a durat 490 de ani. Apoi, poporul a fost dus în Babilon. Această captivitate a durat 70 de ani, iar sfârșitul ei, așa cum am indicat deja, coincide cu începutul domniei lui Cirus.

Așadar, de la Moise până la primele Jocuri Olimpice au trecut 1020 de ani, iar de la Moise până la a 55-a ediție a Jocurilor Olimpice au trecut 1237 de ani, pe care le-am determinat folosind calendarul grecesc.

După Ogyges, Atica, fiind devastată de potop, a rămas fără rege timp de 189 de ani, până la venirea la putere a lui Cecrops. Aceasta este în concordanță cu afirmația lui Filohor conform căreia Actaeus, considerat succesorul lui Ogyges, nu a existat niciodată. Dar Filohor mai spune că de la Ogyges la Cirus au fost 1.237 de ani, aceiași câti au trecut de la Moise la Cirus. Unii dintre istoricii greci spun, de asemenea, că Moise a trăit în același timp cu Ogyges. Polemon, de exemplu, în prima sa carte de istorie greacă, spune că „pe vremea lui Apis, fiul lui Foroneu, o parte din armata egipteană a părăsit Egiptul și s-a stabilit în Palestina, numită Siria". Este foarte posibil ca aceasta să facă aluzie la exodul evreiesc condus de Moise. Apion, fiul lui Posidonius, cel mai asiduu dintre gramaticieni, în lucrarea sa Împotriva evreilor și, de asemenea, în cartea a patra a Istoriei, spune că „pe vremea lui Inachus, regele Argosului, când Amosis conducea Egiptul, evreii s-au revoltat împotriva lui sub conducerea lui Moise". Și Herodot scrie despre această revoltă, menționându-l atât pe Amosis (în a doua sa carte), cât și pe evrei înșiși, numindu-i asirieni palestinieni (probabil în memoria lui Avraam). Ptolemeu din Mendes menționează și el exodul, descriind istoria egipteană. Astfel, nu există dezacorduri între istorici cu privire la cronologia acelor evenimente - cel puțin, dacă există dezacorduri, acestea nu sunt atât de semnificative încât să vorbim despre ele.

Trebuie subliniat, de asemenea, că legendele grecilor, atât de venerate de aceștia pentru vechimea lor, trebuie datate într-o perioadă ulterioară Exodului evreilor din Egipt. Astfel, toate evenimentele care au făcut celebră Elada - inundațiile și războaiele, chinurile lui Prometeu și dragostea lui Io, răpirea Europei și fondarea Spartei, răpirea Persefonei, legile și misterele, poveștile lui Dionysos și Perseus, Tezeu și argonauții, isprăvile lui Hercule și Heraclide, Jocurile Olimpice și colonizarea Ioniei, Războiul Troian și aventurile lui Ulise - toate acestea s-au întâmplat după apariția poporului israelian. [8] Este important să înțelegem acest lucru, deoarece voi considera istoria greacă și cea evreiască în paralel. Și este foarte bine că am luat ca punct de plecare începutul statului în Atica. Aici fiecare va putea calcula când s-a întâmplat ce, dacă va dansa din aceeași sobă ca și mine. Așadar, dacă vorbim despre 1020 de ani de la Moise și Ogyges până la primele Jocuri Olimpice, atunci în primul an evreii au sărbătorit primul lor Paște și au părăsit Egiptul, iar în Atica a avut loc potopul lui Ogyges. În principiu, acest lucru este destul de logic, deoarece dacă Egiptul a suferit din cauza mâniei lui Dumnezeu - toate aceste grindini, ciume și furtuni - atunci unele ecouri ale acestui lucru ar fi trebuit să fie experimentate și de alte țări (mai ales că unii cercetători, precum Theopomp în lucrarea sa „Tricarenos", cred că primii locuitori ai Aticii au fost coloniști din Egipt). Apoi, timp de 94 de ani, nu se

întâmplă nimic semnificativ cu grecii, ceea ce ar fi consemnat de istorici. Dar după 94 de ani, Prometeu se revoltă împotriva zeilor, cărora li se atribuie în mod eronat crearea oamenilor. Înzestrat cu înțelepciune, el a insuflat cultură și cunoștințe oamenilor care erau complet sălbatici la acea vreme.

14

Eschil, fiul lui Agamestor, a domnit la Atena timp de douăzeci și trei de ani. În aceeași perioadă, Iotam, regele evreilor, a domnit la Ierusalim.

Și canonul nostru corelează domnia lui Iotam cu primele Jocuri Olimpice.

15

În a treia carte a Istoriografiei sale, Africanus scrie:

Așadar, am descris primele Jocuri Olimpice (de fapt, acestea au fost al paisprezecelea Jocuri Olimpice), când Corebos a fost câștigător. Atunci Ahaz, regele lui Iuda, era în primul an al domniei sale.

Apoi, în a patra carte, adaugă:

Așadar, am arătat că Ahaz și-a început domnia în același timp cu primele Jocuri Olimpice.

16

APROXIMATIV ȘAPTEZECI DE SĂPTĂMÂNI

DIN CARTEA LUI DANIEL

Acest pasaj, după cum se dovedește, atinge multe puncte interesante. Voi vorbi doar despre cele care privesc subiectul nostru, adică cronologia evenimentelor antice. Este evident că Daniel vorbește despre venirea lui Hristos, care va avea loc după „șaptezeci de săptămâni” - căci numai odată cu venirea Mântuitorului nostru au fost iertate și uitate păcatele și nelegiuirile oamenilor. Mai mult, slăbiciunile și greșelile noastre au fost șterse prin jertfa Sa înlocuitoare și a început să fie predicată evanghelia dreptății veșnice, diferită de dreptatea despre care este scrisă în lege și în profeți până la Ioan Botezătorul. Pentru începutul numărării acestor șaptezeci de săptămâni (adică 490 de ani), îngerul i-a poruncit lui Daniel să ia porunca de a restaura Ierusalimul. Acest lucru s-a întâmplat în al douăzecilea an al domniei lui Artaxerxe, regele Persiei. Paharnicul regelui, Neemia, l-a convins să-i dea permisiunea de a restaura orașul, care până atunci stătuse în ruine. Și aceasta deoarece, în timpul domniei lui Cirus, deși evreilor li

s-a permis să se întoarcă - unii sub conducerea marelui preot Isus, fiul lui Iosedec, și a lui Zorobabel, iar alții sub conducerea lui Ezra, nu li s-a permis să restaureze zidurile orașului și să reconstruiască templul.

Așa a rămas până în vremea lui Neemia și Artaxerxe - până în al 115-lea an de la ziua urcării lui Cirus pe tron și a proclamării Imperiului Persan. Astfel, din ziua distrugerii Ierusalimului până la porunca de a reconstrui zidurile Ierusalimului, au trecut 185 de ani. Apoi Neemia a preluat conducerea restaurării orașului și a pus capăt problemei - zidurile și străzile Ierusalimului au fost reconstruite, așa cum se spunea în profeții. Din acest moment ar trebui să numărăm cei 490 de ani, altfel datele nu se vor potrivi. Dacă luăm ca punct de plecare porunca lui Cirus de a se întoarce la Ierusalim, nu vom ajunge la venirea lui Hristos cu aproximativ o sută de ani. Dacă din momentul în care îngerul i-a rostit această profeție lui Daniel - cu atât mai mult. Și dacă luăm începutul captivității ca punct de plecare, ne vom afla foarte departe de Mântuitorul nostru, deoarece din vremea lui Artaxerxe Imperiul Persan a existat încă 230 de ani, apoi timp de peste 370 de ani lumea a fost condusă de moștenitorii lui Alexandru cel Mare, care au împărțit imperiul conducătorului lor. După ei, au trecut aproximativ 60 de ani până în anul al 16-lea al domniei împăratului Tiberius.

Așadar, conform calculelor, de la Artaxerxe până la Hristos, au trecut șaptezeci de săptămâni sau săptămâni (conform calendarului evreiesc). Căci de la Neemia, pe care Artaxerxe l-a însărcinat să reconstruiască Ierusalimul în al 115-lea an al Imperiului Persan (pe atunci era al 20-lea an al domniei lui Artaxerxe și al 4-lea an al Jocurilor Olimpice de 83 de ani), până la botezul Domnului (al 2-lea an al Jocurilor Olimpice de 202 de ani și al 16-lea an al domniei lui Tiberius), au trecut 475 de ani, ceea ce, conform calendarului evreiesc, este de 490 de ani. Motivul diferenței dintre calendare este că evreii numără anii după lună. Anul lunar este format din 354 de zile, fiind în urma anului solar cu 11 zile și 1/4. Prin urmare, evreii și grecii adaugă luni suplimentare în calendarul lor la fiecare opt ani - în opt ani, aceste unsprezece zile și un sfert însumează exact trei luni. Astfel, 475 de ani lunari sunt de 59 de ori opt ani și trei luni mai mult. Dacă luăm în considerare faptul că la fiecare opt ani evreii adăugau trei luni bisecte anului, atunci dacă adunăm aceste luni suplimentare și comparăm totul cu calendarul solar, obținem exact 490 de ani (deși cu câteva zile mai puțin).

17 ani

PE SCURT DESPRE SUCCESE

HYRCANA, ANTIGONE, IROD, AUGUST,

ANTONIU ȘI CLEOPATRA

Octavius Sebastus, sau Augustus, cum îl numesc romanii, fiul adoptiv al lui Gaius Iulius Caesar, la întoarcerea sa la Roma din Apollonia din Epir (unde își primise educația), a ajuns în primul loc în guvernul Romei, în timp ce Marc Antoniu a luat Asia și regiunile adiacente sub controlul său. În același timp, au început proteste în rândul evreilor împotriva domniei lui Irod. Dar Marc Antoniu i-a ucis pe trimișii adversarilor lui Irod și i-a redat regatul lui Irod. Cu toate acestea, la scurt timp după aceasta, Irod a fost din nou forțat să fugă din Iudeea împreună cu marele preot Hircan și fratele său Fasael și să ceară din nou ajutorul lui Antoniu. Nepopular în rândul poporului, Irod a fost forțat să-și recâștige regatul prin sabie. În cele din urmă, a fost victorios, iar Antigonus [9] a fugit la parți. Acolo și-a asigurat sprijinul regelui parț (fiul său a jucat un rol important în acest sens, căruia Antigonus i-a promis că va plăti 1000 de talanți în aur în caz de victorie). Irod a fost forțat să fugă din nou. Fasael a căzut în luptă, iar Hircan a fost capturat viu și adus la Angigon. Antigonus i-a tăiat urechile, după care, conform legii evreiești, Hircan nu mai putea fi mare preot și l-a trimis la parți (nu voia să-l omoare, deoarece Hircan era rudă cu el). Irod a fugit la regele arab Malichus. L-a refuzat pe Irod de frica parților, iar fugarul a venit la Alexandria la Cleopatra pentru ajutor. Atunci au avut loc Jocurile Olimpice de 185 de ani, iar Cleopatra l-a ucis pe fratele ei Ptolemeu, care era fictiv soțul ei. Când Antoniu s-a apropiat de Cilicia, Cleopatra s-a grăbit să-l întâlnească pentru a se proteja pe ea și țara ei. L-a lăsat pe Irod în Alexandria, încredințându-i grija Egiptului în absența ei. Irod a cerut-o insistent să nu lase nimic în posesia lui până când nu-și va recâștiga țara. Cleopatra a fost de acord și l-a luat cu ea. Antoniu, văzând-o pe Cleopatra, s-a îndrăgostit nebunește de ea și împreună l-au trimis pe Irod la Roma, la Augustus, care i-a dat soldați romani să-l ajute în Palestina și Siria, pentru a-l putea readuce pe Irod pe tronul evreiesc. A făcut acest lucru parțial datorită serviciilor din trecut ale lui Antipater, tatăl lui Irod, parțial de dragul lui Irod și parțial datorită ajutoarelor lui Antigonus, parții, care fuseseră mult timp o amenințare pentru Roma. Împreună cu romanul Socius, Irod a început un război împotriva lui Antigonus, care a durat câțiva ani. Tot în acea perioadă a murit și fratele lui Irod, Iosif. Irod, venind la Antoniu...

Trei ani mai târziu, l-au învins pe Antigon și l-au adus viu la Antoniu. Antoniu l-a proclamat pe Irod rege și i-a încredințat, de asemenea, orașele Hipona, Gadara, Gaza, Joppa, Antedon, o parte din Arabia, Trachonitida, Auranida, Sacia și Galanida, precum și Siria. Octavian Augustus și Senatul l-au declarat pe Irod rege al Iudeii, iar acesta a rămas rege încă 34 de ani - până la moartea sa. Antoniu, când a intrat în război cu parții, l-a executat pe Antigonus și i-a dat Arabia Cleopatrei. Ajuns în regatul parților, a suferit o înfrângere zdrobitoare, pierzând mai mult de jumătate din armata sa. Acest lucru s-a întâmplat în anul Jocurilor Olimpice de 186. Între timp, Octavian adunase o armată în Italia și provinciile occidentale și a îndreptat-o împotriva lui Antoniu, care nu voia să se întoarcă la Roma, parțial din frică și rușine pentru înfrângerea sa în războiul cu

Parții și parțial din dragoste pentru Cleopatra. Și-a îndreptat armata împotriva lui Augustus. Irod, fiind un om viclean, a decis să aștepte și să vadă cine va câștiga, apoi să se supună învingătorului. El a scris mai multe scrisori de asigurare a loialității atât față de Antoniu, cât și față de Augustus, și-a urcat armata pe nave și le-a ordonat generalilor săi să urmărească cine va câștiga. Când rezultatul luptei a fost decis și Antoniu, după două înfrângeri pe mare, a fugit cu Cleopatra în Egipt, aceștia i-au înmânat lui Augustus scrisorile care erau destinate lui Antoniu. Și Irod se dovedește...

... Cleopatra s-a încuiat în mormânt și s-a sinucis, expunându-și sânii mușcăturii de șarpe. Augustus i-a ajuns din urmă pe copiii Cleopatrei, Helios și Selene, pe drumul spre Teba. Vizavi de Actium, unde a avut loc bătălia dintre Antoniu și Augustus, a fost fondat orașul Nicopolis, iar Jocurile de la Actium au fost înființate pentru a onora victoria lui Octavian. Când Alexandria a fost cucerită, Cornelius Gallus a fost numit conducător al Egiptului și a distrus toate orașele egiptene care au refuzat să se supună Romei. Până atunci, dinastia ptolemeică condusese Egiptul. Astfel a căzut ultimul imperiu lăsat de Alexandru cel Mare - în timpul domniei Cleopatrei, ultimul dintre Ptolemei, în al 11-lea an de la fondarea Imperiului Roman și în al 4-lea an al celei de-a 187-a ediții a Jocurilor Olimpice. Trecuseră 289 de ani de la căderea Imperiului Persan până atunci. De la Adam până la căderea Egiptului sunt 5472 de ani.

După capturarea Alexandriei, au început Jocurile Olimpice cu numărul 188. Irod a reconstruit orașul Gabinia (vechea Samaria) și l-a numit Sebaste. Apoi a construit portul acolo, Turnul Strato, transformând-o într-un oraș întreg. A numit orașul Cezareea - în onoarea împăratului - și a ridicat acolo un templu în onoarea lui Augustus. Apoi a construit un oraș pe câmpiile Lidiei, numindu-l Antipatris (în onoarea tatălui său) și a strămutat acolo oamenii din vecinătatea Sebastei, alungându-i cu forța din țara lor natală. A construit și alte orașe. Irod a fost foarte crud cu evreii, dar i-a tratat bine pe celelalte popoare aflate sub controlul său.

Acestea au fost a 189-a ediție a Jocurilor Olimpice, care au avut loc într-un an bisect. Ziua suplimentară este a șasea zi dinaintea calendelor din martie, altfel cunoscută sub numele de 24 februarie. Această zi corespunde celui de-al 24-lea an al domniei lui Antioh, cu ajutorul căruia a fost determinat anul.

18 ani

DESPRE CIRCUMSTANȚE,

LEGAT DE SUFERINȚĂ

ȘI ÎNVIEREA MÂNTUITORIE

DOMNUL NOSTRU ISUS HRISTOS

Ceea ce a făcut Domnul pentru noi, cum ne-a vindecat trupul și sufletul, secretele învățăturii despre natura Sa, învierea Sa - toate acestea au fost deja expuse de ucenicii și apostolii Săi cu mult înaintea noastră. Întreaga lume a fost atunci învăluită într-un întuneric teribil, munții s-au cutremurat din cauza unui cutremur puternic, iar multe zone din Iudeea și provinciile adiacente au suferit atunci distrugerea. Sallus în „Istoria" sa atribuie întunericul unei eclipse solare - după cum cred, fără un motiv întemeiat. Și cred că așa este pentru că evreii sărbătoresc Paștele în a 14-a zi a calendarului lunar, iar Domnul nostru a suferit de Paștele evreiesc. O eclipsă de soare are loc atunci când luna stă între pământ și soare. Și acest lucru nu se poate întâmpla oricând, ci numai între ultima zi a lunii vechi și prima zi a lunii noi, adică în timpul lunii noi. În alte momente nu poate exista eclipsă, căci cum poate luna să ascundă soarele, dacă nu este în fața lui, ci în spatele lui? Dar să fim de acord cu Sallus, să urmăm opinia majorității și să recunoaștem că acest semn al marilor schimbări a fost doar o eclipsă de soare. Flegon scrie că pe vremea lui Tiberius a avut loc o eclipsă totală de soare, cu lună plină, și a durat de la ora a șasea până la a noua - ei bine, asta sună ca cea despre care vorbim. Dar a auzit cineva vreodată de o eclipsă de soare însoțită de un cutremur și de un astfel de cutremur încât munții s-au despicat? Sau că în timpul unei eclipse de soare morții au înviat și întregul univers s-a cutremurat din temelii? Cel puțin, așa ceva nu a fost încă consemnat de istorici - până la moartea Domnului nostru. Cu siguranță, acest întuneric nu a fost o simplă eclipsă - chiar dacă a fost o eclipsă, a fost cauzat de Dumnezeu Însuși, căci Fiul Său a suferit pe cruce. Calculele arată că aici se termină cele 70 de săptămâni descrise de Daniel.

Prin urmare, de la Artaxerxe până la Hristos au trecut 490 de ani (conform calendarului evreiesc). Căci din momentul în care Artaxerxe, în al 20-lea an al domniei sale, în al 120-lea an de la întemeierea Imperiului Persan și în al 4-lea an al celor 83 de Jocuri Olimpice, l-a trimis pe Neemia la Ierusalim, până la moartea Domnului nostru, care a avut loc în al 2-lea an al celor 102 de Jocuri Olimpice și în al 16-lea an al lui Tiberius, au trecut 475 de ani, ceea ce, conform calendarului lunar evreiesc, este de 490 de ani. Prin urmare, în timp ce anul solar este de 365 de zile și 1/4, anul lunar, format tot din 12 luni, este mai scurt cu 11 zile și 1/4, deoarece în calendarul lunar fiecare lună are 29 de zile. Prin urmare, evreii și grecii adaugă trei luni bisecte la anul lor la fiecare opt ani, deoarece dacă înmulțești opt cu unsprezece și un sfert, obții exact trei luni. Și 475 de ani sunt de 59 ori opt ani și trei luni pe lângă asta. Dacă adăugăm trei luni la fiecare opt ani, ajungem la 475 de ani și 15 ani, ceea ce în total este exact 490 de ani sau 70 de săptămâni. Nimeni să nu ne considere ignoranți în matematică sau

astronomie pentru că am acceptat atât de repede numărul 365 și 1/4 pe bază de credință. Am acceptat acest număr atât de repede nu datorită simplității noastre, ci mai degrabă ca urmare a unei cercetări atente. Dar pentru cei care sunt atât de dornici să știe ce este ce, explicăm în mod special de ce credem asta.

De obicei, fiecare an este alcătuit din 365 de zile, iar fiecare zi este împărțită în nouăsprezece părți. [10] Mai avem cinci părți. Și spunând că un an este alcătuit din 365 și 1/4 zile și ținând cont de aceste cinci și nouăsprezece... [11] la 475 de zile se adaugă încă 6 și un sfert. Prin urmare, prin calcule exacte, constatăm că există 29 de zile într-o lună lunară (uneori valoarea se schimbă). Aceasta duce la faptul că anul lunar este mai scurt decât anul solar. Apoi se dovedește că din al douăzecilea an al domniei lui Artaxerxe (așa cum indică evreii în cartea Ezra), care a căzut în al patrulea an al celor 80 de Jocuri Olimpice, până în al 16-lea an al lui Tiberius, care a căzut în al doilea an al celor 102 de Jocuri Olimpice, au trecut exact 475 de ani (așa cum s-a menționat deja anterior), ceea ce conform calendarului evreiesc este de 490 de ani (așa cum am mai spus), sau 70 de săptămâni înainte de venirea lui Mesia în lume - așa cum i-a spus îngerul Gabriel lui Daniel. Dacă cineva crede că adăugând cei 15 ani evreiești la 475 de ani greșim cu zece ani, să se uite la sistemul nostru de calcul. Și acea săptămână, care, după cum presupunem, ar trebui adăugată la toate acestea, răspunde exact la întrebarea despre cei 15 ani și înlătură toate dificultățile legate de timp. De asemenea, este evident, apropo, că profețiile au fost întotdeauna rostite într-o formă simbolică.

Așadar, se pare că interpretăm și mânuim Scripturile cât de bine putem. Mai ales uitându-ne la pasajul anterior, unde în al treilea an al lui Belșațar i se profețește lui Daniel că grecii îi vor cuceri pe perși (deși în acel pasaj totul i se spune lui Daniel mai clar decât aici, imperiile grecilor și perșilor fiind reprezentate de un țap și un berbec). Apoi vocea spune că sanctuarul va fi călcat în picioare timp de 230 de zile. De obicei, în profeții, o zi este reprezentată ca un an, dar aceasta variază. Dacă numărăm o zi ca o lună, atunci obținem exact perioada de timp de la distrugerea Ierusalimului până în al 20-lea an al lui Artaxerxe. Deoarece 2300 de luni sunt 185 de ani plus anul în care Neemia a construit zidurile Ierusalimului. Astfel, 186 de ani în care sunt 230 de luni, deoarece la fiecare opt ani calendarul include trei luni bisecte. De la Artaxerxe, când a poruncit să se restaureze templul și zidurile, până la venirea lui Mesia, au trecut 709 săptămâni, despre care am vorbit deja. Totuși, am discutat aceste probleme mult mai detaliat în cartea „Despre profeția lui Daniel și o săptămână”.

Sunt uimit că evreii încă neagă faptul că Mesia a venit deja, iar adepții lui Marcion - că venirea Lui a fost prezisă de profeți - la urma urmei, Scriptura vorbește atât de clar despre asta! ...

/lacuna de lungime necunoscută/:

De la Adam și crearea lumii până la venirea Domnului au trecut 5531 de ani, iar de la venire până la cea de-a 250-a ediție a Jocurilor Olimpice au trecut 192 de ani.

19

Noi, cei care înțelegem sensul acestor cuvinte și nu suntem ignoranți de cel mai mare har - acela de a veni la Domnul pentru a crede - să-I mulțumim Dumnezeului nostru, care ne-a dat nouă, făpturilor Sale, pe Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru al tuturor. A Lui fie slava și măreția, împreună cu Duhul Sfânt, în veci de veci.

Traducere din engleză de Victor Zaslavsky

Traducere realizată din: Scrierile existente ale lui Julius Africanus www.searchgodsword.org/his/ad/ecf/ant/juliusafricanus

Martiriul Sfintei Simfora și al celor șapte fii ai ei

Această lucrare este atribuită lui Iulius Africanus. Eusebiu de Cezareea scrie că a făcut parte din „Istoriografie", dar doar fragmente din „Istoriografie" au supraviețuit și, prin urmare, este dificil de afirmat cu certitudine că istoria Sfintei Simforosa a fost scrisă de Africanus. Cu toate acestea, nu există motive suficiente pentru a contesta autoritatea sa.

Există doi Sfinți Simfora - unul este Simfroza din Roma, o mărturisitoare. Celălalt este Simfroza din Tivur, o mucenită. Aici, cel mai probabil, vorbim despre primul.

Odată, împăratul Hadrian și-a construit un palat și a dorit să-l dedice zeilor, recurgând la ritualuri păgâne nelegiuite pentru aceasta. Când a adus jertfe zeilor, demonii care locuiau în idoli i-au spus împăratului: „O văduvă pe nume Symphorosa și cei șapte fii ai ei ne asupresc zi de zi, rugându-se Dumnezeului lor. Dacă ea și copiii ei sunt de acord să ne aducă o jertfă, vă promitem să vă îndeplinim orice dorință și să vă binecuvântăm." Atunci Hadrian a poruncit să fie aduși văduva și fiii ei și, cu toată politețea, i-a rugat să aducă jertfe zeilor. Dar fericita Simforosa i-a răspuns: „Soțul meu Getuliu și fratele său Amantiu au fost tribuni ai poporului, slujind vouă și Romei. Amândoi au suferit prigonire pentru numele lui Hristos, refuzând să aducă jertfe idolilor și, ca buni soldați ai lui Hristos, i-au învins pe demonii voștri prin moartea lor. Au ales execuția în locul

renunțării, hotărând că este mai bine să fie decapitați decât să fie idolatri. Și în moartea lor, deși au suferit rușine și ocară din partea oamenilor, au aflat slavă și cinste veșnică printre îngerii cerului. Acum, în cer, culeg roadele isprăvilor lor, bucurându-se de viața veșnică în prezența Regelui Veșnic."

Hadrian a răspuns: „Ori tu și fiii tăi veți aduce jertfe zeilor atotputernici, ori eu însumi vă voi oferi jertfă pe voi și pe copiii voștri." Fericita Simfora a răspuns: „De unde a venit o astfel de onoare - încât am fost considerată vrednică să devin o jertfă pentru Domnul meu?" Împăratul nu a înțeles: „Vă voi oferi jertfă zeilor mei." Simfora a răspuns: „Zeii voștri nu mă pot primi ca jertfă, dar dacă sunt ars pentru numele lui Hristos, atunci prin moartea mea voi distruge mai repede zeii voștri." La aceasta Hadrian a spus: „Alege: ori jertfește zeilor mei, ori mor de o moarte dureroasă." Fericita Simfora i-a răspuns: „Gândești să-mi schimbi părerea cu amenințări. Mă tem de moarte pentru soția mea, dar dimpotrivă, doresc să-l întâlnesc cât mai curând posibil pe iubitul meu soț Getulius, pe care l-ați omorât pentru numele lui Hristos." Atunci împăratul a poruncit ca ea să fie dusă la templul lui Hercule, unde au început să o bată pe obraji și să o atârne de tavan de păr. Când nici persuasiunea, nici amenințările nu au putut să o convingă să se închine idolatriei, împăratul a poruncit să i se lege o piatră mare de gât și să fie aruncată în Tibru. Fratele ei, Eugenius, fiind guvernatorul acelei regiuni, i-a scos trupul și l-a îngropat în afara orașului.

A doua zi, Hadrian a ordonat să fie aduși la el toți fiii Symphorosei. Când au fost aduși, a început să-i îndemne să jertfească idolilor. Când au refuzat, în ciuda tuturor insistențelor și amenințărilor împăratului, a ordonat să fie aprinse șapte focuri în jurul templului lui Hercule și ca fiii Symphorosei să fie atârnați deasupra lor. Cel mai mare, Crescentus, a ordonat să i se străpungă gâtul. Cel de-al doilea cel mai mare, Julian, a ordonat să i se străpungă pieptul. Cel de-al treilea, Nemesius, i-a străpuns inima. Cel de-al patrulea, Primitivus, i-a străpuns stomacul, al cincilea, Justin, a fost înjunghiat în spate cu o sabie, al șaselea, Stractius, a fost străpuns în coastă, iar al șaptelea, Eugenius, a fost spânzurat cu capul în jos și tăiat în jumătate.

A doua zi, Hadrian a intrat în templul lui Hercule și a ordonat ca trupurile celor uciși să fie scoase și aruncate într-o groapă adâncă. Episcopii au numit mai târziu acest loc „Cei șapte biruitori ai morții" */bioqanatoi, „morți vii"* . După aceste evenimente, persecuția creștinilor a încetat timp de un an și jumătate, deoarece toată lumea aducea omagiu trupurilor martirilor. Aceștia au fost transferați într-un mormânt mare săpat special pentru ei, iar numele lor au fost scrise în cartea vieții. Ziua pomenirii fericitei Simforose și a fiilor ei, Crescentus, Julian, Nemesius, Pramitivus, Justin, Stratius și Eugenius, se sărbătorește pe 18 martie. Trupurile lor se odihnesc de-a lungul Drumului Triburtine, lângă o piatră la opt

mile de oraș, păzite de Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea și slava în veci.

Amin.

Traducere din engleză de Victor Zaslavsky

Traducere realizată din: Scrierile existente ale lui Julius Africanus www.searchgodsword.org/his/ad/ecf/ant/juliusafricanus

Epistola către Aristide

Despre genealogiile lui Iisus Hristos, consemnate în Sfintele Evanghelii

1

Unii oameni presupun în mod eronat că cele două genealogii diferite ale lui Isus nu trebuie interpretate literal (nu sunt de acord), ci alegoric, amestecând numele preoților și regilor pentru a-L arăta pe Isus atât ca Rege, cât și ca Preot. Ca și cum cineva s-ar îndoi că Isus este marele Preot care stă înaintea lui Dumnezeu pentru noi și Îi prezintă rugăciunile noastre! Ca și cum cineva nu ar crede că Isus este Regele care este mai presus de toți conducătorii pământești, care prin Duhul Său Sfânt domnește peste toți credincioșii care împărtășesc mântuirea Lui și care împreună cu Tatăl conduce ordinea lucrurilor în întreaga lume! Căci nimeni nu se îndoiește de acest lucru și nu își pune nădejdea în altceva decât în mijlocirea și împărăția lui Isus Hristos. Și acest lucru nu ne-a fost revelat de recensămintele antice sau de genealogiile mixte, ci de profeți și patriarhi. Prin urmare, nu trebuie să ne dedicăm speculațiilor religioase, deducând preoția și regalitatea lui Isus din numele confuze din genealogii!

Dacă ar fi fost nevoie de o genealogie pentru a dovedi preoția lui Isus, aceasta ar fi putut fi prezentată fără dificultate. La urma urmei, tribul preoțesc al lui Levi s-a înrudit cu tribul lui Iuda atunci când Aaron a luat-o de soție pe Elisabeta, sora lui Nahșon, iar fiul său Eleazar a luat-o pe una dintre fiicele lui Putiel (Exod 6:23, 25). Înseamnă aceasta că evangheliștii au mințit, prezentând fantezii atrăgătoare drept adevăr? Acest lucru nu poate fi și nu puteau să nu știe că Isus (și, prin urmare, strămoșii săi) proveneau din casa regală a lui David, care era din tribul lui Iuda. Și dacă Natan era profet, și Solomon și David, atunci profeții puteau fi din triburi și semințiidiferite. Preoții puteau proveni doar din tribul lui Levi. Prin urmare, chiar dacă evangheliștii ar fi încercat să falsifice numele în favoarea lor, acest lucru nu ar fi avut sens și nu ar fi adus niciun beneficiu.

Prin urmare, o astfel de interpretare a genealogiilor Domnului nu poate avea loc în Biserica lui Hristos, așa cum nu poate exista minciună în învățătura lui Hristos, chiar dacă această minciună a fost inventată spre slava lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte de cuvintele apostolului, care, predicând cu încredere învierea lui Hristos, a spus cu frică și cutremur: „Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră și zadarnică este și credința voastră. Mai mult, am fi găsiți martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisi despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat" (1 Corinteni 15). Iar dacă apostolul, care și-a dedicat viața glorificării lui Dumnezeu, se teme să fie găsit mincinos, predicând un eveniment atât de mare, atunci cu atât mai mult ar trebui să ne temem să păcătuim împotriva adevărului, încercând să-l confirmăm cu argumente false.

Căci dacă genealogiile lui Hristos ar fi false și nu i-ar arăta pe strămoșii Săi pământești din linia lui Iosif, dacă toate acestea ar fi făcute doar pentru a confirma funcția Sa de Rege și Preot, atunci Cuvântul lui Dumnezeu ar fi degradat la simple experimente ale poeților și, prin urmare, nu ar da nicio confirmare în favoarea funcției lui Isus și nu ar sluji deloc spre slava lui Dumnezeu. Înșelăciunea nu poate sluji gloriei lui Dumnezeu, iar judecata lui Dumnezeu va cădea mai curând asupra celor care cred în simbolismul genealogiilor, deoarece spun ceea ce nu este și prezintă minciuni drept adevăr. Este de datoria noastră să arătăm eroarea opiniei lor, împiedicând astfel pe alții să urmeze erori similare. În acest scop, voi prezenta istoria genealogiilor evangheliei - așa cum s-a întâmplat totul cu adevărat.

2

De ce există diferite genealogii ale lui Isus consemnate în Evanghelii? Adevărul este că evreii țineau înregistrări genealogice fie prin rudenie naturală, fie prin ordin legal. Permiteți-mi să explic: dacă capul unei familii murea, atunci fratele său mergea la văduvă și avea copii de la ea, care erau considerați copiii defunctului. Aceasta se numea „restaurarea semințeiˮ. Așadar, atunci când genealogia era ținută prin rudenie naturală, atunci tatăl viu (care era tatăl copilului prin natură) era considerat tatăl copilului, iar dacă era prin ordin legal, atunci defunctul. Prin urmare, un tată putea avea mai mulți copii, iar unii erau considerați copiii săi, așa cum era de așteptat, în timp ce alții aparțineau familiei fratelui său mai mare decedat și îi purtau numele. Ei făceau acest lucru pentru că nu aveau deplină speranță pentru învierea morților. Înțelegerea lor despre înviere și nemurire era asociată cu numele unei persoane - o persoană trăiește atâta timp cât numele său este viu - așa că evreii încercau să perpetueze numele lor în acest fel. De aceea, în registrele genealogice, „tatălˮ putea fi atât tată prin natură, cât și tată prin lege, deși s-ar putea să nu fie unul prin natură. De aceea, evangheliștii nu au greșit în înregistrarea diferitelor genealogii ale lui Isus - una

dintre ele a ținut pur și simplu o evidență conform rudeniei naturale, iar cealaltă - conform ordinii legale. Printre strămoșii pământești ai Domnului nostru, două linii (și anume, cele care au descins din Solomon și cele care au descins din Natan) au fost amestecate deoarece una dintre rude a redat sămânța celeilalte și, prin urmare, în cele două genealogii putem găsi mai multe nume referitoare atât la una, cât și la cealaltă familie, adică atât la tatăl legal, cât și la tatăl prin natură. Prin urmare, ambele înregistrări genealogice sunt complet istorice și de încredere, ambele dau înapoi până la Iosif și sunt făcute, deși nu în întregime clar, destul de de încredere și precise.

3

Dar, pentru a arăta corectitudinea cuvintelor mele, vreau să arăt un exemplu despre cum s-au intersectat genealogiile din Evanghelii. Dacă îi numărăm pe strămoșii lui Isus în Matei - de la David la Solomon până la Iosif, al treilea de la sfârșit este Matan, care l-a născut pe Iacov, iar Iacov, la rândul său, l-a născut pe Iosif. Dar dacă ne uităm la Evanghelia după Luca, unde genealogia merge de la David la Natan, atunci aici al treilea de la sfârșit nu este Matan, ci Matat, care l-a născut pe Eli, iar Eli îl născuse deja pe Iosif. Se pare că, potrivit lui Luca, Iosif era fiul lui Eli și al lui Matat, iar conform lui Matei - fiul lui Iacov și al lui Matan. Aceasta înseamnă că Iosif a avut doi tați - unul pe linia lui Solomon, celălalt pe linia lui Natan! Cum se poate explica acest lucru? Pentru ca Eli și Iacov să fie considerați în mod egal tatăl lui Iosif, trebuie să fi fost frați (acest lucru era cerut de legea restaurării seminției). În acest caz, ne confruntăm cu două întrebări: în primul rând, cum au devenit Eli și Iacov frați, provenind din familii diferite, și în al doilea rând, ce rol au jucat Matat și Matan în toate acestea?

Știm că Matan, descendent al lui Solomon, s-a căsătorit cu o femeie pe nume Estea și l-a născut pe Iacov cu ea. Apoi a murit. Legea nu interzicea unei văduve sau unei femei divorțate să se căsătorească din nou, așa că Matan s-a căsătorit cu Estea, care, așa cum se spune deja în Evanghelie, l-a născut pe Eli cu ea. Astfel, Iacov și Eli au devenit frați vitregi, deși unul era descendent al lui Solomon, iar celălalt al lui Natan. Frații au crescut, iar Eli s-a căsătorit, dar din păcate a murit fără copii, iar Iacov, pentru a-i reda urmași fratelui său, s-a căsătorit cu văduva lui și l-a născut pe Iosif, care era fiul său prin fire, și toată lumea credea așa. De aceea, Matei a scris că „Iacov l-a născut pe Iosif”. Dar, conform legii iudaice, Iosif era considerat fiul lui Ilie, deoarece Iacov l-a născut, restabilind sămânța fratelui său decedat, iar a urmări genealogia lui Iosif prin Ilie nu era nici o greșeală, nici analfabetism, nici înșelăciune. De aceea, Luca a scris că Isus „era, așa cum credeau ei (mai exact, «așa cum credeau ei»), fiul lui Iosif, al lui Eli, al lui Matan”. De aceea, el a evitat, spre deosebire de Matei, cuvântul „a născut”, urmărind genealogia lui Isus până la Adam și Dumnezeu. Este imposibil

să se indice mai clar că genealogia nu se bazează pe rudenia naturală, ci pe ordinea juridică a tradițiilor evreiești.

4

Evenimentele despre care vorbesc nu sunt o ipoteză îndrăzneață, nici o teorie care nu poate fi dovedită. Știu ceva de la urmașii fraților pământești ai Mântuitorului nostru - nu știu dacă mi-au spus asta de dragul triumfului adevărului sau pentru a se înălța pe ei înșiși, dar este adevărat că nu au mințit. Și totul s-a întâmplat așa: odată ca niciodată, pe vremea seleucizilor, niște tâlhari idumeeni au atacat orașul palestinian Ascalon și, printre altele, au jefuit templul lui Apollo, construit lângă zidurile orașului, luându-l captiv și pe Antipater, fiul unui anume Irod, preot în acest templu. Întrucât Irod nu a avut ocazia să-și răscumpere fiul, Antipater a crescut printre idumeeni și a fost educat în obiceiurile lor, iar mai târziu s-a cunoscut cu marele preot evreu Hircan. Când Pompei a venit în Iudeea, Antipater s-a dus la el cu o solie pentru a-i pune o vorbă bună despre Hircan, iar mai târziu a returnat și regatul în puterea lui Hircan, pe care fratele marelui preot, Aristobul, îl pierduse în timpul său.

Datorită norocului său, Antipater a devenit procuratorul Palestinei, iar când oamenii invidioși l-au ucis cu trădare, puterea a fost moștenită de fiul său Irod - același rege Irod cel Mare sau Irod Idumeanul, cum mai era numit și el, care a fost numit conducător de triumvirul Marc Antoniu, iar apoi de împăratul Octavian Augustus. Copiii acestui Irod au fost Irod Antipa și alți tetrarhi - co-conducători ai acelor regiuni. Nu am inventat acest lucru și puteți citi despre el nu numai în lucrările mele, ci și în cărțile de istorie greacă.

5

De ce spun asta? Pentru că până atunci, genealogiile evreiești erau înregistrate în arhivele statului și nimic nu era omis. Chiar și cei care își urmăreau originea din păgâni convertiți la credința iudaică erau înregistrați acolo, cum ar fi Rut moabita, Țelec amonitul care a servit în armata lui David sau cei care au părăsit Egiptul cu evreii. Irod, știind că nu era deloc de origine regală și că genealogiile evreiești nu l-ar ajuta să-și ridice autoritatea în rândul poporului, a decis să ardă aceste arhive. În acest fel, spera să se dea drept un rege cu originea potrivită, deoarece nimeni nu putea dovedi contrariul, deoarece toate arhivele erau distruse. Dar existau și familii care țineau singure evidențe. Își aminteau unele lucruri, restul le culegeau cumva din arhive. Firește, acei norocoși care își urmăreau originea din David, Solomon și alți regi din vechime erau foarte mândri de acest lucru. Au existat astfel de oameni în Nazaret și în alte sate evreiești. Printre ei se numărau cei pe care îi numim copiii Domnului datorită legăturii lor cu familia pământească a Mântuitorului nostru. Ei le-au povestit evangheliștilor (și,

câteva generații mai târziu, mie) genealogiile lor, verificând, pe cât posibil, cu cronicile.

Argumentele mele pot fi deschise disputelor, dar o explicație mai fiabilă nu poate fi găsită - aceasta nu este doar opinia mea, ci va fi acceptată de oricine în care bunul simț încă trăiește. Și chiar dacă nimeni nu poate confirma mărturia mea, fie ca această explicație să satisfacă curiozitatea cititorilor, deoarece nu se poate da un răspuns mai adevărat, mai fiabil și mai satisfăcător la întrebarea pusă - care este motivul discrepanței dintre genealogii.

În orice caz, Evangheliile spun adevărul.

6

Așadar, Matan, care era descendent al lui Solomon, fiul lui David, l-a născut pe Iacov. Apoi moare, iar văduva lui se căsătorește cu Matat, care era descendent al lui Natan, fiul lui David. Matat îl naște pe Eli. Prin urmare, Eli și Iacov sunt frați vitregi. Eli se căsătorește, dar moare fără copii, iar Iacov își restabilește sămânța zămislindu-l pe Iosif, care este prin natura sa propriul său fiu, dar conform legii iudaice, fiul lui Eli. Prin urmare, Iosif ar putea fi considerat fiul ambilor tați. Prin urmare, aici liniile genealogice ale lui Natan și Solomon converg, iar în Evanghelii vedem două genealogii diferite.

Postfaţă:

Există o opinie conform căreia Luca oferă genealogia lui Isus prin Maria. Totuși, această opinie a fost exprimată pentru prima dată în secolul al XV-lea de către teologii latini care doreau să o glorifice pe Fecioara Maria. A fost formulată oficial de Annius din Viterbo în 1502. În biserica primară, punctul de vedere expus de Africanus sau similar era în general acceptat. În orice caz, toată lumea era de acord că ambele genealogii erau urmărite până la Iosif și că Iacov și Eli erau frați - fie frați de rând, fie veri - și când unul murea, celălalt îi restaura sământa.

Mai mult, evreii din vechime nu țineau genealogia prin linia maternă și, prin urmare, Luca nu a putut să o citeze pentru a dovedi regalitatea lui Isus.

Traducere din engleză de Victor Zaslavsky

Traducere realizată din: Scrierile existente ale lui Julius Africanus www.searchgodsword.org/his/ad/ecf/ant/juliusafricanus

Epistola către Origen

Despre povestea Susanei din cartea lui Daniel

1

Salutări ție, domnul și fiul meu în Domnul, preavreioase Origen, de la prietenul tău Africanus.

Îmi amintesc cum, într-o conversație cu Agnomon, te-ai referit la profeția lui Daniel, rostită de el în tinerețea sa. Era legată de povestea Susanei și a bătrânilor. [12] Pe atunci, am acceptat această parte a cărții profetului Daniel ca fiind adevărată și nu m-am îndoit de credibilitatea ei. Dar acum nu pot înțelege cum ți-a putut scăpa din minte faptul că această parte a cărții lui Daniel nu este autentică. Căci întreaga poveste, în ciuda stilului strălucit în care este scrisă, nu este nimic mai mult decât o inserție ulterioară, o fantezie pe tema aventurilor lui Daniel. Există multe dovezi în acest sens. Pentru început, îți voi aminti că atunci când Susana a fost condamnată la moarte, Daniel, plin de inspirație profetică, spune că judecata împotriva ei este nedreaptă („Și Dumnezeu a trezit Duhul Sfânt al unui tânăr pe nume Daniel”). Dar în celelalte povești din cartea lui Daniel, eroul nu a profețit niciodată sub inspirație de la Dumnezeu - de obicei avea vise, îngeri sau viziuni, dar Daniel nu a experimentat niciodată inspirația profetică. Dar acesta este doar începutul. După ce a oprit procesul într-un mod atât de neobișnuit, Daniel o achită pe femeia nevinovată într-un mod la fel de original. Se pare că nici dramaturgul nostru Filistion nu s-ar fi gândit la așa ceva. Profetului i s-a părut că nu este suficient să oprească procesiunea sub inspirație de la Dumnezeu, așa că a decis, de asemenea, să-i interogheze pe bătrâni - martori falși - unul câte unul despre locul exact în care a comis Susanna adulter. Și când unul dintre ei a spus: „sub mastic” (și în greacă sună ca „schinos”), Daniel i-a răspuns că îngerul lui Dumnezeu „îl va tăia în jumătate” (și sună ca „schistenai”). Când al doilea bătrân, fără să știe de mărturia primului, a spus că Susanna a păcătuit sub un stejar verde („prino”), Daniel i-a răspuns că îngerul „îl va tăia în jumătate ca să-l distrugă” („prisein” [13]). Se pare că în greacă cuvântul „mastic” sună ca „a tăia în jumătate”, iar „stejar” sună ca „a distruge (a tăia cu fierăstrăul)”. Dar în ebraică nu există un sunet asemănător acestor cuvinte. Asta înseamnă că oricine a scris această poveste nu a putut să o scrie decât în greacă, dar toate cărțile originale ale Vechiului Testament au fost traduse în greacă din ebraică.

2

În plus, acest lucru s-a întâmplat în timpul captivității babiloniene! Cum puteau evreii captivi și înrobiți să umble liberi când erau lăsați neîngropați pe străzi, când fiicele lor erau concubine în haremuri babiloniene, iar fiii lor erau eunuci? Cum puteau ei să se autoguverneze, să pronunțe condamnări la moarte și chiar să o

facă asupra soției propriului lor rege (și cel mai probabil acesta era același Ioiachim pe care regele babilonian l-a luat să-l ajute). [14] Dacă acest Ioiachim era un om simplu din popor, atunci cum putea el, un sclav, să aibă propria casă și grădină?

Adăugați la aceasta faptul că această poveste, precum și celelalte două povești de la sfârșitul cărții profetului Daniel, [15] nu sunt conținute în cartea lui Daniel acceptată de evrei. Și am observat, de asemenea, că niciunul dintre profeți nu citează din alți profeți - nu a fost nevoie să citeze autorități, deoarece ei înșiși erau autorități inspirate. Dar Daniel, apărând-o pe Susana, citează cuvintele cuiva: „Să nu ucizi pe cel nevinovat și pe cel drept". Din toate acestea concluzionez că aceste povești sunt inserții ulterioare, adăugate în carte. De altfel, stilul literar în care este scrisă povestea Susanei este foarte diferit de restul cărții lui Daniel.

Așadar, am aprins un foc de veghe. Când îi veți vedea flacăra, răspundeți și scrieți-vă gândurile despre această chestiune. Transmiteți urările mele tuturor mentorilor mei. Și oamenii de știință de aici vă transmit urările lor și mă rog din toată inima pentru sănătatea dumneavoastră și a prietenilor și asociaților dumneavoastră.

Traducere din engleză de Victor Zaslavsky

Traducere realizată din: Scrierile existente ale lui Julius Africanus *www.searchgodsword.org/his/ad/ecf/ant/juliusafricanus*

Evenimente care au avut loc în Persia în timpul întrupării Domnului nostru Iisus Hristos

Primii care au aflat despre Hristos au fost în Persia - căci nimic nu scapă atenției învățaților de acolo, care examinează cu atenție tot ce dau peste. În cartea mea voi prezenta evenimentele consemnate pe tăblițele de aur din templele palatelor, deoarece de la ele (și de la preoții care cunoșteau aceste tăblițe) a venit vestea despre Isus. În Persia există un templu dedicat Junonei, iar în frumusețea sa întrece chiar și palatul regal. Acel templu a fost construit de Cirus în cinstea zeilor săi, făcându-le statui de argint și de aur și decorându-le cu pietre prețioase - nu vreau să pierd timpul cu detalii. Așadar, nu cu mult înainte de Întruparea Domnului (judecând după datele date pe acele tăblițe), regele persan a venit la templu pentru a i se interpreta un alt vis. Acolo, un preot pe nume Prapapius s-a apropiat de el și i-a spus:

- Bucură-te, doamne, că Junona a zămislit!

Regele a zâmbit și a răspuns:

- Poate o zeiță moartă să conceapă?

Preotul a spus:

- Așa este. Cel care era mort a înviat din nou.

Regele a fost surprins:

- Cum e posibil așa ceva? Explică-mi.

Și preotul a început să explice:

- Cu adevărat, a sosit vremea lucrurilor mărețe. Toată noaptea pământul s-a cutremurat pentru că zeii și zeițele și-au spus unul altuia: „Hai să mergem să o felicităm pe Junona.” Mi-au spus și mie: „Profeto, du-te și felicită-o pe Junona, căci ea a cunoscut îmbrățișarea unui soț.” I-am întrebat cum poate ea, care nu mai este printre cei vii, să cunoască îmbrățișarea unui soț. La aceasta, zeii au răspuns: „A revenit la viață și acum numele ei nu este Junona, ci Urania, căci un bărbat puternic a îmbrățișat-o.” Atunci zeițele, încercând să-mi explice mai clar ce se întâmplă, au spus: „De fapt, numele ei este zeița Pega, căci este logodită cu un tâmplar, iar acest lucru nu i se putea întâmpla Junonei - un tâmplar nu este pe măsura ei.” Aici zeii au intrat în dispută: da, este adevărat că se numește Pega, dar numele ei este Myria, căci în pântecele ei poartă un vas în care este ascunsă o comoară în valoare de peste o mie de mii de talanți. Și o numesc Pega, deoarece numele este interpretat astfel: din acest râu pământesc curge șuvoiul veșnic al Duhului - un șuvoi care poartă cu sine un singur om, dar un om cu suflet divin - Dumnezeul-omul, care va purta întreaga lume asupra sa, așa cum o corabie pe mare poartă marinari. Ai spus cu adevărat că această femeie este logodită cu un tâmplar, dar Pruncul zămislit de ea nu este comparabil cu tatăl său pământesc, căci Tatăl Său este cel mai mare Tâmplar din lume, care a construit cu iscusință acoperișul celui de-al treilea cer și prin Cuvântul Său a creat lumea noastră de jos.

Așadar, zeii și zeițele s-au certat între ele mult timp despre ce se întâmplă cu adevărat, cum stau lucrurile cu Juno și cine este această Pega-Mairia. În cele din urmă, au ajuns la o înțelegere reciprocă și mi-au spus: „Vom înțelege ce se întâmplă cu adevărat când se va termina ziua. Nu-ți face griji, așteaptă doar, căci lucruri mărețe sunt pe cale să se întâmple, iar până la sfârșitul zilei vom ști exact ce s-a întâmplat.”

Preotul a terminat de vorbit. Regele a rămas în templu și a început să privească statuile zeilor. Deodată, imaginile harpiștilor din templu au prins viață și au început să cânte singuri la harpe. Cântăreții au prins și ei viață și au început să cânte, și toate statuile și imaginile care erau în templu - oameni, animale, păsări, făcute din argint sau din aur. Regele a vrut să fugă, înspăimântat de toate acestea, dar preotul l-a oprit, spunând: „Stai, o, rege, căci acum Dumnezeul zeilor a hotărât să ne descopere intențiile Sale."

Când preotul rosti aceste cuvinte, acoperișul templului parcă se deschide și o stea strălucitoare coborî din cer și încremeni chiar deasupra coloanei zeiței Pega, iar o voce se auzi de nicăieri: „Stăpână Pega, Fiul cel puternic m-a trimis să anunț că atunci când vei naște, te vei căsători cu puritate și inocență, o, mamă supremă, care ai dat viață tuturor, mireasă a Zeității Treimice. Iar Fiul, născut în mod miraculos din tine, va fi numit Începutul și Sfârșitul - începutul mântuirii și sfârșitul distrugerii."

Când vocea minunată a rostit aceste cuvinte, toate statuile zeilor au căzut cu fața în jos. Doar Pega a rămas în picioare, iar pe capul ei era o coroană regală, pe care strălucea o stea făcută din rubinci și smaralde. Situată în partea superioară a coroanei, steaua se odihnea în partea inferioară a acesteia.

Atunci regele i-a chemat pe toți tâlcuitorii de vise, pe toți magicienii și înțelepții care locuiau în țările supuse lui, iar când vestitorii au anunțat tuturor voința regelui, aceștia s-au adunat în templu. Acolo au văzut-o pe Pega într-o coroană, statuile zeilor aruncate înaintea ei, steaua strălucind deasupra capului Pegei și i-au spus regelui: „O, rege, să știi că o rădăcină divină și regală a răsărit din pământ, purtând chipul Marelui Rege al cerului și al pământului! Căci Pega-Mairia este fiica Pegei din Betleem. Coroana este un semn regal, iar steaua este un semn divin, un semn al miracolelor pe care pământul le așteaptă. Din Iudeea a răsărit un regat, cum nu au mai avut niciodată evreii. Statuile zeilor zac cu fața în jos pe podea. Acesta este un semn că timpul gloriei lor a ajuns la sfârșit, căci Cel Ce vine curând este dintr-o linie mai veche decât acești zei, iar cea veche va înlocui pe cea nouă. Acum, o, rege, trimite mesageri la Ierusalim, căci acolo îl veți găsi pe Hristos, Unsul Dumnezeului Atotputernic, născut într-un trup uman pământesc și culcat în brațele unei femei pământești." Steaua, care în ziua aceea a fost numită Divină, a rămas deasupra statuii lui Pegi până când magii au pornit în călătorie. Când au pornit la drum, steaua mergea înaintea lor, arătându-le calea.

Și seara târziu, Dionysos a apărut în templu, înconjurat de satiri, și le-a spus idolilor: „Pega nu este una dintre noi, ci mult mai înaltă și mai excelentă. Iar concepția pe care a experimentat-o este minunată și divină." O, preote Prapapius, ce mai aștepți? Ceea ce a fost predestinat de la început ni s-a

întâmplat. Profețiile din cărțile vechi se împlinesc, iar Omul Puterii ne va numi falși. Și este adevărat, am fost zei falși, iar timpul domniei noastre a ajuns la sfârșit. Acum nu vom mai rosti voința noastră oamenilor prin oracole și nimeni nu ne va mai onora. Timpul nostru a trecut și acum doar Unul va primi rugăciuni și onoruri. Cât despre restul, nu este nevoie să ne facem griji. Perșii nu vor mai jertfi cerului și pământului, căci Cel care a făcut cerul și pământul vine în curând să jertfească un altul Celui care L-a trimis să readucă la viață imaginea uitată, să reunească vechiul cu noul, să facă la fel ceea ce nu este asemănător. Cerurile se bucură cu pământul și pământul se bucură, căci cerul i-a dat bucurie. Ceea ce nu se vedea în ceruri s-a întâmplat pe pământ. Pe care nici măcar drepții nu îndrăzneau să-l privească a fost văzut de ochii păcătoșilor. Aceștia sunt chinuiți în foc, aceștia se bucură de umbra blândă. Maria a avut marea soartă de a-l aduce pe Pegu la Betleem, zămislind în ea însăși har din har. Acum Iudeea intră în sezonul ei de înflorire, iar toamna vine în această țară. Păgânii și barbarii găsesc mântuirea, săracii și nevoiașii găsesc pace și prosperitate. De aceea, soțiile fac bine când o salută pe Pega cu dansuri și cântă: „Doamnă Pega, purtătoare de primăvară, mamă a constelațiilor cerești! Norii tăi ne aduc răcoare după o zi fierbinte. Adu-ți aminte de sclavii tăi, Preafrumos!”

Atunci regele a poruncit să fie trimiși fără întârziere mai mulți magi în Iudeea cu daruri, acolo unde le va arăta steaua. Când s-au întors, au relatat cele ce văzuseră, iar cuvintele lor erau scrise pe table de aur în Templu și iată ce au spus.

Când am ajuns la Ierusalim, s-a dovedit că steaua care ne fusese trimisă ca semn și care venise cu noi uimise întregul oraș. „Ce se întâmplă?”, au întrebat ei. „Ce fel de stea este aceasta și ce fac aici acești înțelepți perși, care au adus cu ei acest semn ceresc?” Atunci bătrânii evreilor au venit la noi și ne-au întrebat:

- Ce semn este acest lucru și ce te-a adus aici?

Noi am răspuns:

- Cel pe care îl numiți Mesia s-a născut.

Erau confuzi și nu ne puteau spune nimic. Apoi, în sfârșit, și-au adunat curajul și au spus:

- Pentru numele lui Dumnezeu cel drept, spune-ne ce știi despre asta.

Noi am răspuns:

- Într-adevăr, lucrați spre slava necredinței, căci fie că jurăm, fie că nu, nu ne veți crede, ci vă veți urma propriile sfaturi pripite. Să știți deci că Hristos, Fiul Celui Preaînalt, S-a născut și El vă va dărâma legea și sinagogile. De aceea v-a uimit atât de mult numele pe care l-am chemat.

Apoi s-au sfătuit și ne-au oferit daruri ca să nu spunem nimănui despre ce s-a întâmplat, ca să nu existe nicio revoltă în popor împotriva lor. Dar noi am răspuns: „Noi înșine am adus daruri în cinstea Lui, ca să spunem despre ce s-a întâmplat în patria noastră în cinstea nașterii lui Mesia, iar voi ne dați mită ca să ascundem ceea ce ne-a poruncit Divinitatea să spunem? Ca să neglijăm poruncile Împăratului nostru Preaînalt?” După multe dezbateri și îndemnuri, ne-au părăsit. Dar apoi Împăratul Iudeilor a trimis după noi și, auzind scopul vizitei noastre, a început și el să pună întrebări. Ne-am comportat cu el exact la fel și am răspuns la toate întrebările lui exact la fel, până când împăratul s-a înfuriat. Așa că ne-am despărțit de el, fără să-i arătăm mai multă onoare decât oricărei alte persoane.

Și în cele din urmă am ajuns la locul unde ne-a călăuzit steaua și am văzut acolo o mamă cu un copil. Steaua arăta spre copil - El era Regele profețit. Am întrebat-o pe mamă:

- Cine ești tu, o, mamă glorioasă?

Ea a răspuns:

- Maria.

- De unde ești?

- Din Betleem.

Apoi am întrebat-o:

- Îl cunoști pe soțul tău?

Ea a răspuns:

- Eram logodită cu viitorul meu soț, dar nu m-am gândit prea mult la asta. Și apoi, într-o sâmbătă, la răsăritul soarelui, mi s-a arătat un înger și mi-a spus că voi avea un fiu. Înspăimântată, am strigat: „Doamne! Să nu mi se întâmple așa ceva, căci încă nu sunt căsătorită!” Dar îngerul m-a convins că era voia lui Dumnezeu să nasc un fiu.

Atunci i-am spus:

- O, Maică măreață, toți zeii Persiei te numesc binecuvântată. Slava Ta este mare, căci vei fi înălțată mai presus de toate femeile glorioase și măreția Ta va fi mai presus de toate reginele pământului.

În acel moment, Copilul ședea pe pământ. Avea, după cum spusese mama, doi ani și semăna cu mama lui. Era subțire, cu brațe lungi, iar părul ei era de culoarea grâului copt. Fața ei era rotundă, iar părul îi era strâns într-un coc deasupra. Cu noi era un slujitor priceput la desen și, datorită lui, am adus acasă imagini cu amândoi - Mama și Copilul. Aceste imagini au fost așezate de noi în templul sacru, iar sub ele era scrisă inscripția: „Lui Jupiter Soare, Dumnezeului Atotputernic, Regelui Iisus, toate puterile Persiei dedică această imagine".

Apoi, fiecare pe rând, l-am luat pe Prunc în brațe și l-am adus omagiu. I-am adus, de asemenea, daruri de aur, smirnă și tămâie și am spus: „Îți aducem ceea ce este deja al Tău, o, Isuse, Atotputernicul cerurilor. Dacă n-ar fi fost venirea Ta, ordinea pierdută nu s-ar fi putut restaura niciodată, nici cea pământească nu s-ar fi putut împăca cu cea cerească. Cu adevărat, nicio întreprindere nu poate reuși dacă stăpânul își trimite slujitorii la muncă, dar nu merge el însuși. Nici un război nu se poate termina cu victorie dacă regele își trimite vasalii în luptă, dar nu se apropie el însuși de câmpul de luptă. Conform acestor legi, Tu ai orânduit cu înțelepciune universul și Tu Însuți le urmezi, coborând din ceruri în lume printre oameni."

Copilul, auzind cuvintele noastre, a râs cu bucurie. Apoi ne-am luat rămas bun de la Mamă, arătându-i respectul nostru și ne-am întors la hanul unde stăteam. Dar seara ni s-a arătat bărbatul, în mare nedumerire. Ne-a zis: „Sculați-vă și plecați repede din acest loc, ca să nu cădeți în mâinile vrăjmașului." Ne-am înspăimântat și am întrebat: „Cine este acesta, o, mesager al cerului, care urzește răul împotriva noastră?" El a răspuns: „Irod, regele iudeilor. Dar destul cu această vorbă. Scoală-te și pleacă, ca să nu vi se facă rău."

Ne-am pregătit repede și am pornit la drum. Și apoi, deja ajunși la Ierusalim, le-am povestit tuturor tot ce văzusem și auzisem.

Iată vestea minunată a lui Hristos, Mântuitorul nostru, Dumnezeu și Om. Și a Lui fie toată slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

Traducere din engleză de Victor Zaslavsky

Traducere realizată din: Scrierile existente ale lui Julius Africanus www.searchgodsword.org/his/ad/ecf/ant/juliusafricanus

Note

1. Conform explicației lui Africanus, anul lunar are 354 de zile. Aici și mai jos sunt notele traducătorului.

2. Textul masoretic ebraic dă 130 de ani; Septuaginta, la care face referire Africanus, 230 de ani. Septuaginta este preferabilă în acest caz, deoarece este o ediție mai veche a Vechiului Testament decât textul masoretic.

3. În Biblia ebraică - Kederlaomer, acest nume este păstrat în traducerea sinodală.

4. „Stejar” se află în textul ebraic. Septuaginta folosește „terevminqon”, care sună mai mult ca „terebint”.

5. Ogygus este unul dintre regii tebani din antichitate. Aici, Africanus îl asociază cu eroul mitului grecesc antic, care a supraviețuit potopului, cunoscut sub mai multe nume, cel mai comun dintre acestea fiind Deucalion. În plus, el îl consideră pe Ogygus fondatorul orașului Eleusis.

6. Rege semilegendar al Aticii, fondator al Atenei.

7. Istoric atenian, executat în 260 î.Hr.

8. Aici Africanus enumeră cele mai faimoase evenimente din istoria Greciei antice, amestecând mituri cu evenimente reale. Potopul a fost deja menționat mai sus. Prometeu este un Titan care a adus focul oamenilor și a fost pedepsit pentru aceasta de către zei. Io (Eos) este zeița zorilor care s-a îndrăgostit de un muritor. Europa este o femeie care a fost iubită și răpită de Zeus, care s-a transformat într-un taur. Persefona este fiica zeiței Demeter, care a fost iubită de Hades, zeul lumii de dincolo. Dionysos este zeul vinului și al distracției, închinătorii săi aranjând orgii zgomotoase - bacanale. Perseus este cuceritorul mitic al Medusei Gorgona - un monstru a cărui privire transforma o persoană în piatră. Tezeu este cuceritorul Minotaurului, jumătate om, jumătate taur, care trăia în labirintul de pe insula Creta. Argonauții sunt eroi care au participat la călătoria pe mare spre Colchida pentru Lâna de Aur. Hercule este fiul lui Zeus și al unei muritoare, care poseda o putere incredibilă. Heraclidele sunt copiii săi, care i-au ajutat pe dorieni să cucerească Atica. Războiul troian și aventurile lui Ulise sunt evenimente semilegendare descrise în poeziile lui Homer „Iliada” și „Odiseea”.

9. Unul dintre adversarii lui Irod, un prinț evreu, descendent al Macabeilor.

10. Ziua de 24 de ore nu fusese încă adoptată.

11. Sau cinci nouăsprezece zecimi.

12. Aceasta este o adăugire la Cartea lui Daniel, care este recunoscută de Biserica Catolică, recunoscută parțial de Biserica Ortodoxă, dar respinsă de protestanți. Intriga poveștii este că doi bătrâni au încercat să o seducă pe evreica dreaptă Susana, soția domnitorului Ioachim, dar ea nu a cedat păcatului. Apoi au decis să o calomnieze în adulter și să o execute. Daniel s-a împotrivit acestui lucru cu ajutorul unui mic truc (i-a interogat pe fiecare dintre bătrâni separat și a dovedit că mint, deoarece fiecare a spus lucruri diferite despre locul exact în care Susana a comis adulter).

13. Traducerea exactă a cuvântului este a tăia în bucăți.

14. Acest lucru este menționat în 2 Cronici 36:5.

15. Ele povestesc despre lupta lui Daniel împotriva idolatriei în Babilon. Prima poveste este despre profetul care își folosește ingeniozitatea pentru a demonstra că idolul Bel, pe care îl venerau babilonienii, nu era un zeu. În a doua poveste, Daniel l-a ucis pe dragonul venerat în Babilon și a scăpat de leii în care îl aruncaseră închinătorii dragonului.